„ЗАСТАВА“ излази редовно: *средом, петком и недељом* на целом табаку, *уторником* на по табака.

Цена је за Аустро-Угарску:
на 1 месец . . . . . 1 ф. 20 н.
на четврт године . . . . . 3 ф. 50 н.
За Србију:
на четврт год. 8 дин., на по год. 16 дин.

Народни бројеви од петка, нарочито за шире народне кругове уређени, могу засебно да се претплате, а цена им је:
на 1 месец . . . . . 25 нов.
на четврт године . . . . . 75 нов.

ЗАСТАВА.

За ОГЛАСЕ плаћа се од сваке врсте 6 нов оваких ситних слова, а за жиг се плаћа 30 новч. сваки пут.
За „Припослано“ плаћа се 20 н. од врсте.

ДОПИСИ шаљу се уредништву а претплата и огласи администрацији „ЗАСТАВЕ.“

Уредништво и администрација „Заставе„ налази се у кући г. Ст. Јефтића, главна улица.

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА не примају се.

РУКОПИСЕ не враћамо.

Поједини бројеви стају 10 новч.

ОРГАН СРПСКЕ НАРОДНЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

БРОЈ 38. У НОВОМ САДУ У УТОРАК 11. МАРТА 1897. ГОДИНА XXXII.

НАРОДНО-ЦРКВЕНИ САБОР О ПЕТРОВУ.

Непријатељима наше народно-црквене автономије није пошло за руком, да до краја држе наш народ у неизвесности. И они у Пешти, и ови у Ср. Карловци знали су за сазив нашег сабора, али су хотимице протуривали по новинама лажне гласове, да ће се сабор састати тек *на јесен.*

И званични и полузванични органи угарске владе и наших автономних власти трубили су то и тврдили, извештени „с поуздане стране“, да не стоји оно, што смо ми наговешћивали.

То је требало тек, да се народу баци песак у очи и да народ остане и даље у незнању, чекајући јесен, да проведе без припрема, па да прва реакција изврши изборе *без народа* и у сабору узмогне кликнути: Ми смо *народни* посланици; *народ* хоће и жели ово што ми хоћемо!

Али не би суђено, да народ не дозна за ове закулисне тајне. Наш извештач пише нам ово:

„*Будимешта,* 8. марта.

Из врло поузданог извора дознао сам, да ће се наш народно-црквени сабор отворити *лицем на Петров-дан* о. г. Не треба се обазирати на то, што у Карловцима калуђери и званични кругови мудрокћуте, јер њима иде у рачун, да народ изненаде изборима, те тако протуре у сабор што више мамелука. Већ и само време за изборе удешено је за њих, јер ће народ да изненаде изборима баш у доба највећих пољских радња. Колико су званични кругови покварени и колико иду на превару, види се већ и из тога, што „Срп. Сион“, који без сумње врло добро зна, кад је састанак сабора, доноси лажно по „Пест. Лоју“, као да ће се сабор састати тек на јесен. Колико пак и „П. Лоју“ и „С. Сиону“ треба веровати, видели смо из досадашњег искуства, јер им је занат, да у мутном лове. Због тога треба бити на опрезу и спрезно дочекати изборе.“ —

Бадава је дакле крити у кучине. Једна и иста кујна извештава подједнако лажно „Пест. Лојд,“ „Српски Сион“ и и још неке листове о сазиву сабора за јесен. Та нас прилика само утврђује у уверењу, да су се око наше народно-црквене автономије згрнули сами непријатељи њени и да запињу силне замке, да стегну народне слободе и тековине у народно-црквеној автономији и тим автономију сведу на нулу.

Али колико год хоће неко из неваљалства или злурадости да завара народ, то никад не би смео ни помислити да учини *званични* лист наше митрополије, „Српски Сион“. А он је то учинио. Сад пак зна, да ће сабор бити о Петрову, и то није нашао за вредно да јави и да одма и поправи своју прваШњу вест.

Сад су баш седнице Саборског Одбора. И ми идемо да видимо јаван званичан извештај о току ових седница, поглавито о сазиву сабора и предметима што су за сабор на дневном реду, ако не пре, оно у првом броју *званичнога* „Сиона“. Но ми очекујемо да видимо и сазнамо разлоге, зашто се није наш сабор сазвао између Ускрса и Духова, као што то наређује §. 7. „Саборског Устројства“? Творци овог закона имали су зацело разлога, што су одредили, да се сабор сазива између Ускрса и Духова. На првом месту био им је разлог, да наш народ може да врши право избора посланика, кад га не преч никакви послови. А данас господа „автономаши“ удешавају целу ствар тако, да народ што мање учествује у изборима. С више страна извештавају нас, да се у тишини чине спреме за изборе. И избори ће од једанпут бити наређени.

Спремајмо се дакле за изборе!

Са извесне стране почело се већ да агитује по народу. Терајмо вука од оваца, а кад дође избор: Реци и ти народе своју!

Нови Сад, 10. марта.

Странка бруке. У данашњој странци угарске владе заиста да нема толико посланика, колико пута се та странка већ обрукала пред светом. Мало, мало, па тек нова брука, тако, да се данас и влада и њена странка, готово не виде од саме бруке и срамоте. Да споменемо само неке најновије. Ту су вам писма, која „тајанственим“ путем и начином долазе у руке фактичног шефа странке, Банфија; ту вам је миленијска панама, па ево ту је и срамна *„афера инкомпатабилитета“.* Руком краљевом освећени закон вели, *да онај не може бити посланик, који посредством уговора стоји с владом у таком односају, којим се долази до какве добити или губитка.* Па ипак има данас у угарском парламенту 50—60 владиних посланика, који би у смислу тога закона требали или да положе свој посланички мандат, или да даду оставке на места, која заузимају као разноврсни чиновници у појединим подузећима или заводима са масним и врло високим платама. Међу овима има таквих, код којих би се могло да констатује по 28 и 34 таквих случајева, који се не слажу са посланичким положајем им.

Поводом тим, што је посланик *Ђула Вароши,* ових дана на јавност изнео четири њему позната случаја инкомпатабилна и то код посланика *Толнајиа, Бенкеа, Најмана и Лазара,* о чему смо у једном од прошлих бројева већ јавили — много се сад расправља о томе у целокупној штампи будимпештанској и с нестрпљењем се очекује, шта ће и како ће у овој ствари да пресуди за то нарочито изабрани одбор деветорице, који ће о свом пословању у тој ствари данас, у понедељак, да поднесе извештај сабору. И док свеснији чланови и саме владине странке траже, да се странка у овом погледу пречисти, до тле свемогући Банфи, љутито довикује, да се он чуди, зашто да је сад под њиме нешто грех, што није то било за време Тисе, Сапарија и Векерла, те тиме стаје на страну оних владиноваца, који неће ни да чују за спровађање закона о инкомпатабилитету. С тога се у овој ствари створио у неку руку расцеп у владиној странци, која се о томе на сваком свом кораку сада саветује и договара, шта да се чини и како да се поступи.

Опозицијона штампа такође опширно расправља о овој ствари и одлучно тражи, да се поступи строго по закону, а ако садашњи закон за оваку ствар није довољно строг, да се сместа створи други, бољи од садашњег и строжији.

Но пишући о овој ствари, нами не беше намера, да укажемо на мишљење и расположење владине и опозиционе штампе у овој ствари, него то, да и овом приликом једним новим случајем покажемо свету, какви све људи седе у владином табору. Крај толиких разнопрсних мамелука и пришипетаља владиних, замислите себи још и ову 50—60-орицу, који су се за посланичке своје мандате само за то борили, да могу и у сабору што боље да терају свој „кшефт“ — па онда ћете да имате још јаснију слику од досадашње, каква је та већина угарскога парламента, која целокупном народу у земљи овој кроји и сашива капе у виду појединих закона. Зар таки људи, зар ти „кшефтсмани“, који на сваком свом кораку са своје материјалне ненаситности предају себе влади на милост и немилост, зар ти да буду заступници народа у једном законодавном телу и зар ти да су кадри, да независно суде и пресуђују у владиним појединим поступцима и у владином деловању у опште? Не, то није могуће нигде на другом месту, то је могуће само у угарском земаљском сабору, где је данас, на жалост, у већини — *странка бруке.*

Срем. Карловци, 10. марта.

Владика оптужен. Данас је вршачка депутација од 40 најугледнијих грађана предстала српском патријарху и предала тужбу против Габора Змејановића, вршачког владике. На тужби је потписано на 800 Срба. Ово изасланство вршачког великог народног збора пријавило је патријарху унапред свој долазак и искало аудијенцију за недељу, као што је то у Вршцу утврђено било. Патријарх је на то одговорио, да је у недељу неће моћи да прими, јер неће бити код куће. Међутим, како су сад седнице саборског одбора, депутација је пријавила да ће у понедељак доћи, као што је и било. Патријарх је депутацију примио у понедељак до подне. Депутацији је био вођ Ђура Цвејић и предао је писмену тужбу против Змејановића на основу конзисторијалне системе од 1782. IV. одсека 15. §-а, који даје право вернима, да могу оптужити владику. Кад је патријарх примио тужбу, рекао је депутацији: „Сажаљевам, што је до тога дошло, да тужите црквену поглавицу. Тужбу вашу примам. Предмет ми није познат у појединостима. Тужбу ћу узети у претрес, јер свакоме мора бити суда.“ Депутација се задовољно вратила у Вршац, јер је своју дужност учинила и потврдила, да има и над попом поп.

ДОГАЂАЈИ НА ИСТОКУ.

Судећи по *непопуштању* у ствари Крита и непрестаном ратном спремању Грчке, као и по све чешћим сукобима међу Грцима и Турцима, изгледа, да ће критска ствар доиста доћи на друго место, а на прво ће да се истакне *грчко-турски рат.*

*

Пуковнија грчког наследника престола, пре но што ће поћи на границу, била је прегледана од свог заповедника, наследника престола. Хиљадама људи се скупило по улицама, који су одушевљено поздрав-

---

ПОДЛИСТАК

КЛЕВЕТА.

А. П. Чехов.

Учитељ краснописа Сергије Капитонић Ахињејев удаваше своју ћерку Наталију за учитеља историје и географије Ивана Петровића Лошађиних. Весеље је текло као река. У дворани су певали, свирали, играли. По собама су као смушени јурили тамо амо, из клуба најмљени лакеји у црним фраковима и белим прљавим оковратницима. Подигао се шум и говор Учитељ математике Тарантулов, Француз Падекуа и млади ревизор из контроле Јегор Венедиктић Мзда сеђаху на дивану један до другога и, отимајући и прекидајући један другога приповедаху гостима о случајевима, кад су кога живог сахранили и исказиваху своје мишљење о спиритизму. Ни један није веровао у спиритизам, али допуштаху, да на овоме свету има много таквога, што никада неће постићи ум човечји. У другој соби је учитељ књижевности Додонски тумачио гостима случај, кад стражар има право, да пуца на пролазнике. Разговори су били, као што видите, страшни, али веома пријатни. Кроз прозоре из дворишта су завиривали људи, који по своме друштвеном положају не имађаху права да уђу унутра.

Баш у поноћ домаћин Ахињејев изађе у кухињу, да види, је ли све спремно за ужину. У кухињи се од пода до таванице подигла пара пуна мириса од гусака, патака и многог другог. На два стола беху постављени и разређени у уметничком поретку атрибути разних закусака и напитака. Око столова се вртила куварица Марта лепа жена, прилично гојазног трбуха.

— Покажи ми, мајчице јесетру! рече Ахињејев, таруући руке и облизујући се. — Какав је то мирис, каква мијазма! Та појео бих читаву кухињу! Дед, покажи јесетру!

Марта приђе једној клупи и пажљиво подиже мастан лист од новина. Под тим листом на грдном тањиру почиваше велика заливска јесетра, ишарана маслином и мрквом. Ахињејев погледа на јесетру и зену. Лице му заблиста, а очи заиграше. Нагне се над њу и издаде уснама звук, као у кола кад је осовина ненамазана. Постоја још мало, пуцну прстима и још једном цмокну уснама.

— Ха! Звук ватреног пољупца. . . С ким се то љубиш ту, Мартице? чу се глас из суседне собе и на вратима се показа ошишана глава помоћника, разредних наставника, Вањкина. — С ким си то ти? Ааа. . . врло пријатно! Са Сергијем Капитонићем! Леп деда, нема се шта рећи! С женским полонезом тет-а-тет!

— Ја се нисам љубио, збунио се Ахињејев. — Ко ти је то, лудо казао? То сам ја тако . . . уснама цмокнуо у одношају . . . у мишљењу на уживање. . . . Гледајући рибу.

— Та причај ти!

Глава Вањкинова се весело осмехну и нестаде је за вратима. Ахињејев поцрвене.

„Ђаво би знао шта је! помисли. — Отићи ће сад, хуља, и направити сплетку. Осрамотиће ме по читавом граду, скот. . .“

Ахињејев страшљиво уђе у дворану и испод очију погледа на страну: где је Вањкин? Вањкин је стојао код фортепијана и нагнувши се, шапутао нешто на уво рођаци инспекторовој, која се смејала.

„То је о мени!“ помисли Ахињејев — О мени, куга га уморила! А та ће и веровати . . . и верује. Смеје се! О Боже мој! Не, тако се не сме оставити . . . не. . . Треба учинити, да му не верују. . . Рећи ћу коју са свима њима, и он ће код мене остати као будала-сплеткаш.

Ахињејев се почеша и, још се више збуњујући, приђе Падекуу.

— Овај час сам био у кухињи и наређивао у погледу ужине, рече Французу. — Ви, ја знам волите рибу, а у мене, брајане, јесетра хохо. Два аршина! Хе хе-хе. . . Да, баш добро . . . у мало што нисам заборавио. . . Ту у кухињи овај час, с том јесетром читава анегдота! Одем ја овај час у кухињу и хоћу да огледам јело. . . Гледим на јесетру и од задовољства . . . од пикантности устима — цмок! А у тај час изненада уђе луди тај Вањкин и вели . . . ха-ха-ха . . . и вели: „Ааа . . . ви се љубите овде?“ С Мартом, с куварицом! А измислио глупи човек. На жени ни лица, ни коже, налик је на ма коју звер, а он . . . љубите се! Будала!

— Ко је будала? запита Тарантулов, који се приближио.

— Та ето тај Вањкин! Одем ето ја у кухињу. —

Историја с јесетром и Мартом би испричана поново

— Подсмехнуо се, лудак! А по моме пријатније се пољубити с мајмуном него с Мартом . . . додаде Ахињејев, осврте се и опази иза себе Мзду.

— Ми о Вањкину, рече му. — Будалина! Уђе, ето, у кухињу, види мене поред Марте, па дај разне шале. „Шта се, вели, ви љубите?“ Како је пијан, то му се учинило. А ја бих се, вели, пре пољубио с пураном, него с Мартом. Та ја имам жену, велим, лудо једна. Подсмехнуо се!

— Ко вам се подсмехнуо? запита отац-катихета, који приђе Ахињејеву.

— Вањкин. Стојим ја, знате, у кухињи и гледим јесетру. . .

И тако даље. За неко пола сахата су знали сви гости о историји с јесетром и Вањкиним.

„Нека им сада приповеда! мишљаше Ахињејев, таруући руке. — Нека! Он почне при-

љали пуковнију. Пуковнија, која се састоји из 4700 момака, укрцала се у Пирају у 3 лађе и одатле се одвезла на тесалијску границу.

*

Париски лист „Journal“ јавља, да је његов сарадник говорио с грчким наследником престола *Константином* и да је овај у ствари рата на постављено му питање одговорио:

„У ствари рата ће да одлуче краљ и министри. Европа је нас као из пасије своје нагонила у ову ситуасију, из које се можемо часно и поштено извући само тако, ако узидемо до краја, јер ако попустимо, изгубићемо своје поштење. Али нека знају велике силе, да неће избећи рат, ако само мало буду непажљиве, а с ратом ће да се здружи и побуна у Македонији и то све само се за то догађа, што се тако допада Европи, да нас гони у ово не баш пријатно стање“.

*

Из *Канеје* јављају, да нема изгледа, да ће Крићани примити прокламовану аутономију и да ће се својевољно одрећи уједињења с Грчком. Један вођа Крићана рече: — *Ако се грчке чете повуку, ми ћемо бити први, који ћемо с њима да поступимо, као с издајицама.*

Грчки краљ је такође изјавио, да ће ићи до краја, па како било. С тога је Васосу издата строга заповест, да спречи искрцавање трупа великих сила.

Политичке новости.

Угарска. У седници угарског земаљског сабора од прошла петка продужена је и свршена расправа о прорачуну министра финансије, а тиме је завршена расправа и о читавом државном прорачуну за 1897. *Полоњи* је тражио, да се поправи стање чиновника у порезним званима. Никола *Лепшењи* је говорио о томе, како би много боље било, кад би се државна пореза примала не само у новцу, него и у производима, н. пр. у житу, сену, слами и т. д. Министар *Лукач* рече на ово, да би онда чизмар желео, да чизмама плати порезу, а новинари уводним чланцима, нашто му *Лепшењи* одговори, да држави треба жито, сено, слама и т. д. а уводни јој чланци не требају. Троједнички посланик Ст. В *Поповић* у три маха је говорио. Први пут је тражио, да се укине искључиво право точења пића; други пут, да се укину биљези календарски и биљези новинарских огласа, а трећи пут, да се приликом продаја државних добара не узму само у обзир фишкалски, већ и интереси општина. Министар *Лукач* је говорио неких пет пута, али најважније што је рекао, то је, да ће закон о директној порези подвргнути ревизији. После тога је устао Тома *Печи* и говорио о невољама у ствари производње дувана и о злоупотребама у тој ствари. Пошто је расправа о целокупном прорачуну свршена, министар је поднео законски предлог о овоме. — У седници од прошле суботе се расправљало о имунитету појединих посланика. У овој седници је поднео министар правде *Ердељ* два законска чланка: *О казненом поступку и о пороши.* Од ових је нарочито онај први врло важан јер се њиме иде на то, да се скучи слобода штампе. Данас, у понедељак, били су на дневном реду завршни рачуни за 1895. годину и завршни рачуни о трошковима око уређења „гвоздене капије“.

*

Русија. На приговоре и прекоре Грчке Русима, што им нису притекли одмах у помоћ, одговара петроградски дописник „Норд“-а износећи шта Руси замерају код тог питања Грцима: „Критски устанак био је најнепријатнија вест за Русију. Он је покренуо источно питање баш у тренутку, кад се Европа на предлог Русије спремала да источном питању да такве уредбе, које би га задовољиле за дуго време. За то је критски устанак био агитација против стварних интереса источних хришћана. Он је добро дошао само оним великим силама, које би хтеле заузети турску територију. Да суузбије те амбиције, Русија је била принуђена бранити целину турске царевине, иначе би се изродио рат од недогледних последица и резултата. *Русија се држила свагда тога принципа, да исток припада источним народима*, али сад један од источних народа (Грци) сам отвара врата западним државама. Руска је политика била увек једна иста. Помоћу реформама за које се Русија заузима, да се заведу међу источним хришћанима, пресећи ће се туђе амбиције и источним народима отвориће се пут к пуној независности.“

Автономне вести.

— Патријарх Бранковић именовао је ректора карловачке богословије Јов. Вучковића, председником поверенства за полагање стечајног испита у архидијецези.

— За пароха у Бавништу изабран је Јован *Протић*, администратор парохије у Крушедолу.

— Ушао је у штампу први шематизам темишварске епархије, који је уредио протођакон Е. *Лешица*, бележник темишварске епархије.

— *Из Буковине.* Архимандриту Вас. *Решти* потпредседнику конзисторије у Черновицу подељен је назив почасног доктора богословије у черновичком свеучилишту.

Књижевност и уметност.

„Станковић“ у Ср. Карловцима. Београдско певачко друштво „*Станковић*“ било је у недељу 9. марта у Ср. Карловцима. Та појава привукла је Србадију из места и са стране, да види и чује своју браћу и да се с њима упозна. Редак је ово случај, али за то вредан сваке хвале.

На служби у цркви појало је певачко друштво појање, што је у ноте написао Корнелије *Станковић*, а ликовођа овог друштва друкчије хармонизирао или у неколико преиначио. Друштво дивно пева, тачно и поуздано. Извођење већих песама хоће да занесе слушаоце и у том заносу да буди побожност. Станковић је добро погодио жицу укуса народа српског, кад је написао у ноте црквене песме, али рекли би, да ова Станковићево-Штирскова литургија не задовољава у свему у том погледу. То се могло приметити осетно на два места, код „Свјати Боже“ и код велико „Свјат“. У „Свјати Боже“ н. пр. бас учини четир осмине у брзим скоковима, у размаку целе октаве, и то у брзини за време, док н. пр. сопран држи половину ноте. Такве варијације и скокови понављају се више пута, а то не одговара укусу нашем, нити годи уху, да не рекнем, да оваке велике варијације и убрзани скокови нису никако за нашу цркву. У великом „Свјат“ тек понегде примећује се жица оригиналности Станковићеве. Више је то нека парафраза од великог „Свјат“. На слушаоце је учинила утисак као каква оперска пијеса Наш музикални укус није још толико развијен, те се не би смело у том претеривати. Како нам је од овог много приступачније н. пр. велико „Тебе појем“, па „Благословен грјади“ и т. д. — Толико у кратко, што се тиче самих композиција. Друштво је отпојало литургију потпуно вештачки, што служи на част како члановима тако и вредном им ликовођи Вл. Н. Штирском.

У три сата после подне био је у гимназијској дворници концерат, који је сваке хвале вредан. Композиције, које су певане, одабране су (већи део их је друштвеног ликовође *Штирског*); певало се красно, тачно, складно, издржљиво, сигурно, једном речи вештачки. Не зна се, која је песма бољи утисак учинила на слушаоце; да ли мешовити зборови, сола или терцет. Женски гласови располажу богатим обимом гласа, а тако и тенористе, а басови стварају у слушаоцу неку свечану паузу, када постојаном округлином гуде у дубини. Солисткиње гђа *Калевићка* и гђца *Недићева* изазвале су бурно одобравање својим гласовима, који се ретко могу наћи у нас. Но за српски слух нису примамљива јака тремолирања у певању, а тога је било особито у првој отпеваној песми. И како смо приметили, да то није особина само једног или два певача, то нам изгледа, да је то укус самог ликовође, те је томе певачице навикао. Ми држимо, да тако красно певање ништа не би изгубило од своје угледне лепоте, кад би се мање употребљавало то тремолисање, него да би шта више српска уметничка песма још више добила, но што већ и овако има са овим заиста особитим вештацима у певању.

Концерат је био врло добро посећен, да је дворница гимназијска била пуна до врата. Томе су много допринели и Новосађани, јер многи одоше, да се науживају лепе песме, а у великом броју је била заступљена и наша гимназијска омладина са обадве гимназије и богословска омладина, коју као носиоца лепе уметне песме и појања мора да привлачи овако красно певање.

а + б.

Вести из места и са стране.

Одбили дочек. Вршачки владика *Змејановић* наумио је, да походи све општине у својој дијецези, те се у ту сврху наручују неки свечани дочеци. Међу тим црквени одбор српске црква. школ. опћине у *Ковину, једногласно је одбио тај наручени дочек.* Тако и треба. Честите владике не похађају своје подручне опћине ради свечаних дочека, него што им је *дужност* да своје стадо обилазе и да га у данашњим тешким данима теше и крепе у вери им прадедовској, а овај владика не иде у овој цељи по дијецези већ у некој са свим другој, којом хоће да послужи непријатељу Српства и православља с тога је са свим право, што је ковински одбор онако учинио.

Читуља. *Никола Маленчић* словослагач и наш бивши одговорни уредник, преминуо је у петак у вече у будимпештанској „Рохус-болници“. Мир пепелу његову и нека је лака земља утрођеним костима његовим!

Престао лист. „Напредак“ лист за привредне интересе који је од нове године почео излазити у Вел. Кикинди, престао је излазити због слабог одзива претплатника. Стара болест која не иде никад на боље. Овај лист је обећавао својом садржином, да би доста попунио празнину у новинарству те врсте.

Саобраћај на дрвеном мосту између Новог Сада и Варадина. Велики број наших суграђана тужи се, да је саобраћај на дрвеном мосту између Новога Сада и Варадина у прошлу недељу у вече био таки, да га не можеш бољег пожелети. У Новом Саду ватар, странаца пуно, па разуме се и из Срема, који журе својим кућама. У Карловци концерат београдског певачког друштва „Станковић“. Новосађана опет тамо пуно који са варадинске стране журе својим кућама, а дрвени мост отворен пре седам сахати у вече и тек кад је избило осам онда се затвара. Кад мост код проласка једне лађе, чека отворен на другу, која се још и не мисли кретати са паробродске станице, више од целог часа, онда не треба ни да се мође. Свет с једне и друге стране моста чека и мисли сад ће се мост затворити, а они којих се тиче ћуте и не јављају свету ништа о толиком дугом чекању, да би могао отићи около преко железничког моста. Ово је заиста красно, и још красније ће бити ако се ово често буде догађало да мост тако стоји отворен по више од једног сахата. Красна комуникација!

Купе се. Како се наш народно црквени сабор указује почињу васкрсавати из мртвих политички покојници. Тоша Бекић из Панчева издао је програм неког новог српског политичког листа, којега ће од 1. априла почети издавати у Панчеву три пут недељно, а зваће се „Народност“ (не знам само каква?).

Ухваћен уходa. Београдски „Народ“ јавља, да је шабачка полиција ухватила Карла *Кнаштета* аустријског мерника, да снима обале Шапца и околине. Спроведен је београдској полицији, где су код њега нађени разни цртежи и бесплатан аустријски пасош.

Кратке вести. Руски листови јављају да је 20 годишња ћерка надзорника на северозападној железници у Воронежу, за две године сад већ по други пут пала у дубок сан. Последњи пут заспала је 14. септембра прошле године и до сад се није пробудила. — Бивши румунски министар спољашњих послова *Лаховари* умро је ових дана у Паризу. — Дубровачка трговачка комора тражи за Дубровник телефонску свезу. — Винарска трговина Рудолфа Ваушњика на Реци, осуђена је због фабрицираног вина — У немачкој Црњи обесио се Матија Хеп што је проглашен за војну службу неспособним. — У Грацу је умро Густав Штроридл од велике узрујаности, коју му је проузрочио последњи избор. — Бугарски кнез Фердинанд са супругом посетиће у априлу краља Александра. — У ствари познатог Карла Пулског истрага је коначно закључена и даљи казнени поступак биће обустављен, јер је и највиши лечнички форум изрекао, да је он душевно болестан. — Млад Талијанац Мр. Марони пронашао је начин брзојављања без жица. —

Огласи.

МЕШОВИТА И ШПЕЦЕРАЈСКА ТРГОВИНА

БРАЋЕ ДУДИЋА

У РУМИ

потребује једног млађег помоћника, који одмах може ступити.

106 3—3

чати, а њему одмах: Не млати, брајко, празну сламу! Нама је све познато!“

И Ахињејев се толико умирио, да је од радости испио сувише четир чашице. Кад су после вечере свели младенце, повуче се и он и заспа, као дете, које је у свему невино; а већ другога дана је заборавио на историју с јесетром. Али, јао! Човек каже али Бог располаже. Зао језик је учинио своје и Ахињејеву не поможе његово лукавство! Управо после недељу дана, а баш у среду после трећег предавања, када је Ахињејев стајао на сред разреда и говорио о порочним наклоностима Висјекина, приђе му директор и одазва га на страну.

— Ето шта је, Сергије Капитонићу, рече директор. — Извините . . . Није то моја ствар али вас ипак морам обавестити . . . Моја је дужност . . . Видите ли, проносе се гласови, да ви живите с том куварицом . . . Није то моја ствар, али . . . живите с њом, љубите се . . . штогод хоћете, само, молим вас, не тако гласно! Молим вас! Не заборавите да сте педагог!

Ахињејев претрну и укочи се. Као изубадан читавим ројем зоља и опарен врућом водом, оде кући. Иде кући а изгледа му, да на њега гледи читав град, као коњ на умазаног катраном . . . Код куће га је чекала нова беда.

— А, шта ти ништа не једеш? Запита га за ручком жена. — О чем си се замислио? О љубави мислиш? За Марту си се забринуо? Све ми је познато, Турчине! Отворили су ми очи добри људи! Ууу . . . варварине!

И ошину га по образу!,. Он устаде иза стола и не осећајући земље под собом, без капе и огртача отрча Вањкину. Вањкина нађе код куће.

— Подлаче! — насрну Ахињејев на Вањкина. — Зашто си се пред свим светом на мене блатом бацио? Зашто си се клеветом на ме хитнуо?

— Какву клевету? Шта ви измишљате?

— А ко је сковао сплетку, да сам се ја с Мартом љубио? Ниси ли ти, реци? Ниси ли ти, разбојниче?

Вањкин поче жмиркати и мицати свима жилицама на лицу, подиже очи према икони и проговори:

— Убио ме Бог! Очи ми искочиле и да црknем, ако сам и једну реч о вами рекао! Не имао ни сандука, ни покрова! Колера је мало! . .

О искрености Вањкиновој не беше сумње. Очевидно, он није направио сплетку.

„Али ко је? Ко?“ замисли се Ахињејев, пребирајући у својој памети све своје познанике и ударајући се у груди. „О, ко је?“

— Ко је? — питамо и ми читаоца . . .

С руског превео **сл.**

Чувајте се патворина.

Ц. и кр. повл. и одликована творница мараскина (Maraschine di Zara)

у Задру **Р. ВЛАХОВ** Далмација.

Најбољи, најздравији и најгласовитији **ликер на свету** против слабини желудца итд. је

ВЛАХОВ

Ко жели одржати здрав желудац, ко жели добро стање, веселу ћуд, у опште очувати себи здравље, нека пије тај по целом свету распрострањени, од свих хваљени ликер „Влахов“, кога из биљака кршне Далмације **једини на свету Р. ВЛАХОВ у Задру (Далмација)** спрема и зготовљава.

83 11—50

Чувајте се патворина и захтевајте увек прави „ВЛАХОВ“ из Задра, који се у свакој бољој трговини и кафани добити може.

Прави „ВЛАХОВ“ је награђен на свима изложбама највећом наградом.

Главни уредник: др. Емил Гаврила. **Одговорни уредник: Ђока Ђорђевић.** **Штампарија Ђорђа Ивковића.**